

Prinses van hel

Prinses van Hel

Jynx van der Swaluw

Schrijver: Jynx van der
Swaluw

Coverontwerp: Jynx van der
Swaluw

ISBN: 9789403780016

© 2025 Jynx van der Swaluw

Uitgegeven in 2025 via
Bookmundo

Hoofdstuk 1

Zeven hoofden. Veertien gezichten.
Achtentwintig ogen. En alle ogen
kijken mij aan. ‘Azazel. Mijn naam is
Azazel.’ De demoon beweegt dichterbij
naar me toe. Mijn energie verzwakt.
Dit gaat fout. Deze fout kan me mijn
leven kosten. Mijn hele lichaam trilt.
Azazels vleugels beginnen te
klapperen. Hij vliegt omhoog. Uit de
cirkel. Er gaat een pijnsteek door me
heen. Azazel is ontsnapt. Een
demon. In het mensenuniversum. En
het is mijn schuld. Ik weet niet of ik
deze fout ooit nog recht kan zetten. Ik
ben bang. Azazel is nergens meer te
bekennen. Waar zou hij nu zijn? Dat

ik geen antwoord weet op die vraag maakt me alleen maar banger. Het is één minuut over drie. 's Nachts. Om precies drie uur is Azazel ontsnapt. Ik ben bang. Maar ik moet toch slapen. Ik doe het raam dicht en leg een deel van mijn kristallen onder mijn kussen. De rest leg ik naast mijn bed. Ik strooi zout om mijn bed heen. Ik hoop dat dit de demoon tegenhoudt. Ik ga op mijn zij liggen. Onrustig lig ik in bed. Het licht heb ik aangehouden. Ik sluit mijn ogen en val in slaap. Ik heb een nachtmerrie. Niet veel later schrik ik wakker. Op het moment dat ik mijn ogen open, valt mijn blik op de demoon in mijn kamer. Azazel. Dit is vast een slaapverlamming. Dat moet wel. Dit kan niet echt zijn. Ik haal

diep adem en sluit mijn ogen weer. Probeer te vergeten over de demoon in mijn kamer. Dit is een slaapverlamming. Dit gebeurt niet echt. Ik heb wel vaker slaapverlammingen. Ik zie de meest angstaanjagende dingen. Maar Azazel is angstaanjagender dan alle andere dingen die ik ooit heb gezien. En dan besef ik het me. Ik kan bewegen. Dit is geen slaapverlamming. Dit is echt. Een benauwd gevoel gaat door me heen. Ik tril. Een koude hand raakt mijn nek aan. In een reflex open ik mijn ogen. Ik sta oog in oog met Azazels vele ogen. Hij laat zijn handen over mijn gezicht glijden. Hij heeft mensenhanden. Hij fluistert mijn naam. ‘Medusa.’ Hij spreekt het

sissend uit. Koude rillingen gaan door me heen. Ik had hem nooit op moeten roepen. Hij had in zijn wereld moeten blijven. De Hel. Het is mijn schuld dat Azazel nu vrij rondloopt in de mensenwereld. Ik heb hem bevrijd uit de Hel. Niet alleen ik loop nu gevaar. Ook de rest van de wereld. Azazel is de sterkste demoon die ik ooit heb opgeroepen. De demoon ademt uit in mijn gezicht. De warme lucht voelt verstikkend. Het lijkt alsof de muren van mijn kamer dichterbij komen. Gebeurt dit echt? Aan Azazels grijns te zien lijkt het van wel. Azazel beweegt zijn hand. De muren komen nog dichterbij. Ze sluiten me in. Mijn hele lichaam begint te trillen. Hoe kan een demoon zo sterke krachten

hebben? De krachten van Azazel zijn groter en kwader dan ik me ooit zal kunnen voorstellen. En hij is nu op aarde. Een kwaad wezen dat in de Hel thuishoort. Mijn grootste nachtmerrie wordt de waarheid. Ik kan Azazel niet aan. Hij is veel krachtiger dan ik. De muren komen nog dichterbij. Ik word bijna verpletterd door de blauwgeverfde muren. Mijn hartslag bonkt. Mijn hele lichaam zweet. Een van de muren raakt mijn arm. Ik gil. Azazel lacht. Een harde, angstaanjagende lach die kippenvel veroorzaakt. Dan vliegen alle muren weer terug naar waar ze eerst stonden. Mijn kamer is ongedeerd. Hoe kan dit? Azazel is al begonnen met zijn afschuwelijke spelletjes. De demoon

zou me direct kunnen vermoorden. Maar hij gaat dat niet doen. Démonen houden van spelletjes. Hij zal me langzaam gek maken. Zodat ik uiteindelijk mijn eigen vijand word. Démonen weten wat ze moeten doen om iemand kapot te maken. Er zit een rode plek op mijn arm, waar de muur mij heeft geraakt. Als dit niet echt was, hoe verklaar je dat dan? Dit is geen hallucinatie. Dit gebeurt echt. Azazels hand raakt mijn raam. Het raam valt kapot in honderden glasscherven. ‘Slaap lekker nog, Medusa.’ Hij zegt het op die sissende toon. Azazel lacht weer. Dan vliegt hij het raam uit. Ik haal trillend adem. Ik probeer te kalmeren. Een zoemend geluid klinkt. Het komt van buiten.

Duizenden vliegen. Ze vliegen mijn kamer in. Door het kapotte raam. De vliegen komen naar me toe. Allemaal. Ze verspreidden zich over mijn hele lichaam. Overal waar ik kijk zie ik vliegen. Vliegen kruipen in mijn ogen en mond. Ik probeer ze weg te slaan. Maar ik kan ze niet raken. Ik ben doodsbang. Op het moment dat ik goed luister hoor ik het. De vliegen zoemen een woord. Een naam. Mijn naam. ‘Medusa.’

Hoofdstuk 2

Ik knijp mijn ogen dicht. Het gezoem wordt steeds luider. Ineens voel ik pijn. Vreselijke pijn. Overal. De vliegen bijten me. Allemaal vliegen kruipen in mijn mond. Ik kan niet ademen. Ik knipper met mijn ogen. En dan zijn alle vliegen weg. Verdwenen. Maar het gat in mijn raam zit er nog steeds. Is dit echt gebeurd? Heeft Azazel hiervoor gezorgd? Ik ben bang. Deze nachtmerrie gaat nog lang duren. ‘Medusa.’ Azazels sissende stem klinkt. Maar het komt niet van buiten. De stem lijkt uit mijn hoofd te komen. Trillend ga ik op mijn bed zitten. Ik

trek de deken goed over me heen.
Niet dat het me ook maar iets
beschermd. Maar het geeft me een
veiliger gevoel. Maar ik ben niet
veilig. De komende tijd zeker niet.
Misschien ben ik nooit meer veilig.
Zal ik ooit ontsnappen? Of zal Azazel
me kwellen tot mijn dood? Gaat hij
me vermoorden? Alles is misgegaan.
De rest van de nacht word ik met rust
gelaten. Alleen heb ik niet veel meer
geslapen. Bang loop ik de volgende
dag naar school. Terwijl ik langs het
water loop hoor ik een geluid wat ik
niet kan plaatsen. Het lijkt op gegrom.
Gebrul. Van een monster. Ik loop snel
door. Door het bos. Het moment dat
ik een stap in het bos zet voel ik dat er
iets mis is. Een luguber gevoel gaat

door mijn botten. Het bos ruist. De bomen fluisteren mijn naam. Ik wil wegrennen. Ik draai me om. Op de plek waar net de uitweg was zijn nu alleen maar bomen. Overal om me heen zijn bomen. De bomen hebben me omsingeld. Ik ben opgesloten. Opgesloten tussen de bomen. In dit lugubere bos. De bomen komen dichterbij. Ik probeer weg te rennen. Te ontsnappen. Maar de bomen maken geen ontsnapping mogelijk. Ik schreeuw. Maar niemand hoort me. De bomen gaan me bijna verwoesten. Er is geen zonlicht meer om me heen. Het is overal waar ik kijk donker. Het enige wat ik zie zijn bomen. Er gaat een tinteling door me heen. Alsof iemand mijn haar aanraakt. Achter me

is niemand. Alleen bomen. Het lijkt alsof de boomstammen gezichten hebben. Demonische gezichten. Mijn hele lichaam trilt. Ik zak op de grond. Ik blijf op het gras liggen. Met gesloten ogen wacht ik op het einde. Ik wacht. En wacht. Eerst voor een paar seconden. Seconden worden minuten. Maar de bomen hebben me nog steeds niet verpletterd. Bang open ik mijn ogen. De bomen staan weer zoals ze eerst stonden. Er loopt een man met een hond langs. Vreemd kijkt hij me aan. Ik sta snel op. De ogen van de hond kruisen die van mij. Zijn ogen lichten rood op. Ik ren weg. Weg uit dit vervloekte bos. Hallucineer ik me dit allemaal? Ik ben bang. Ik loop weer langs het water.

Het gegrom klinkt luider. Bubbels
rijzen op uit het water. Er is iets in het
water. Iets dat ademt. Het fluistert
mijn naam. ‘Medusa.’ Ik ren zo ver
als ik kan van het water vandaan.
Maar iets sleept me richting het water.
Ik kan alleen nog maar richting het
water bewegen. Ik kan er niks tegen
doen. Ik word in het water geduwd.
Het moment dat ik het water raak kan
ik me niet meer bewegen. Ik ben
verlamd. Ik drijf naar beneden. Onder
me is het licht. In het licht is een
schaduw. Een schaduw van een
monster. Een reusachtig monster. Het
monster opent zijn mond. Reusachtige
tanden komen tevoorschijn. De
schaduw komt dichterbij. En dan kijk
ik het monster recht aan. Het

angstaanjagende zeemonster komt steeds sneller op me af. Ik probeer te gillen. Maar er komt geen geluid uit mijn mond. Ik ben omsingeld door water. En ik kan me niet bewegen. Ik krijg geen adem. Water stroomt mijn luchtpijp in. Het monster zegt zacht mijn naam. ‘Medusa.’ Ineens kan ik me weer bewegen. Zo snel als ik kan zwem ik omhoog. Als ik bij de kant ben klim ik er snel uit. Ik werp nog een laatste blik op het water. Ik zie het monster niet meer. Alleen helderblauw water. Ik ren weg. De wind suist langs me heen. Het fluistert mijn naam. De lugubere toon laat koude rillingen over mijn rug kruipen. Ik ben bang. Hallucineer ik? Of is dit allemaal echt? Ik vrees het laatste. Ik

moet dit stoppen. Ik zie maar één manier. Het maakt me bang. Maar ik moet dit doen. Azazel moet terug naar de Hel. Ik moet dit eindigen waar het is begonnen. Ik moet nog een demoon oproepen. Een sterkere demoon dan Azazel. Trillend ren ik terug naar mijn huis. Ik zet alles klaar. Ik probeer mijn ademhaling onder controle te houden. Maar ik ga dit doen. Ik ben voorbestemd om dit te doen. Ik voel het. Diep vanbinnen. Mijn hartslag bonkt sneller dan ooit. Ik steek een kaars aan en stap in de cirkel. Ik haal diep adem. ‘Astaroth.’

Hoofdstuk 3

Een kwade energie betreedt de cirkel. De demoon wordt zichtbaar. Hij is naakt. En hij heeft vleugels. Een kroon staat op zijn angstaanjagende hoofd. In zijn hand zit een sissende slang. Hij rijdt op een draakachtig beest. Astaroth. Ik heb Astaroth opgeroepen. ‘Welkom.’ Mijn stem trilt. De demoon staart me aan. Hij wacht tot ik doorpraat. Ik ga dit doen. ‘Ik wou een deal met je maken.’ Het lijkt alsof ik de interesse van de demoon gewekt heb. ‘Vertel.’ Astaroth’s ogen gloeien. ‘Ik wil de Hel betreden. In ruil daarvoor krijg jij iets van mij. Het mag alles zijn wat je